

Literární soutěž 5. tříd 2012/2013

1. místo: Anežka Michalová, 5. A

Kaštánek

Stalo se mi to minulého roku touhle dobou.

Bylo ráno jako každé jiné. Vstala jsem a taťka mi řekl, že mám dojít do obchodu pro nějaké pečivo. Nakoupila jsem vše, co taťka chtěl, ale vzpomněla jsem si ještě na jednu důležitou věc, dát najíst svému králíčkovvi Kaštánkovi. Přišla jsem celá zmrzlá, protože venku byla velká zima. Taťka mi podal Kaštánkovo krmení. Potom odešel a já jsem se mohla věnovat svému králíčkovvi. Ale ať koukám jak koukám, v kleci žádný pohyb. Otevřu víko klece a zařukám na bednu, kterou taťka Kaštánkovvi zhotovil ze starých prkýnek. Nasypala jsem mu do misky krmení, ale nevyšel z boudičky, jako obvykle vychází. Proto jsem ho chtěla vzbudit. On ale neotevřel oči. Najednou mi problesklo hlavou to nejhorší. A také to nejhorší byla realita. V slzách jsem zavolala na taťku a řekla jsem mu: „Tati, obávám se, že Kaštánek už není mezi živými.“ Nebyl.

Dne 17. 12. 2011 jsem přišla o nejlepšího přítele. Odvezli jsme ho v krabici k babičce a udělali jsme mu tichý, ale důstojný pohřeb. A dostala jsem velké ponaučení: Teprve když ztratíš opravdového přítele, zjistíš, kolik jsi mu toho chtěl říct, ale už nemůžeš.

2. místo: Zuzana Havránková, 5. B

Křeček umřel

Před rokem jsem si k Vánocům přála křečka. Nejdřív mě rodiče upozornili, že bych měla vědět, jak se o zvířátko nejlépe postarat. Na internetu jsem zjistila, co jí a jaké může mít nemoci.

Připravila jsem klec a vybavení. Všechny dárky, které jsem si přála, jsem dostala. Největší radost mi však udělal živý dárek křeček. Dostal jméno Kuba.

Asi čtrnáct dní po Štědrém dnu jsem uviděla svého křečka Kubu v misce s čistícím pískem. Ležel na zádech s nožičkami nahoře. Byla jsem v šoku, že je mrtvý. Když mě napadlo podívat se na něj víc zblízka, křeček zívá a vyskočil na všechny čtyři.

Měla jsem obrovskou radost, že Kubovi nic není a jenom tam usnul.

3. místo: Filip Matouš, 5. A

Myš v autě

Stalo se to v létě. Kamarádka se svou mamkou mě vyzvedly brzy ráno, měli jsme jet za tetou. Nastoupil jsem do auta. Kamarádka sdělila informaci, že je v autě myš. Její mamka byla velmi rozrušená.

Zeptal jsem se: „Jak jste to poznali?“ Kamarádka spustila: „Můj táta přišel včera domů s krabicí, ve které měl oblečení. Začal jej vytahovat. První tričko bylo prokousané, druhé pročůrané. Poznali jsme, že to byla myš. Nejdříve jsme se báli, že je u nás doma. Zjistili jsme, že v bytě není. Ráno jsme si sedly s mamkou do auta a řadící páka byla okousaná. Mamku hned napadlo, že je myš v autě. Bála se, že po ní ta myš poleze. Říkala, že je určitě v kastlíku. Otevřela jsem kastlík. Myš tam nebyla. Tak teď je v autě!“

Když jsme dojeli za tetou, pustili jsme do auta kočku. Ta však nic nenašla. Kamarádčina mamka si dala kafe a pak jsme jeli k benzínové pumpě. Mamka koupila pastičky na myši a jeli jsme domů. Z toho velkého myšního rozrušení ty pastičky nechala v obchodě na pultu. Vrátili jsme se pro ně.

Navečer jsme je nastražili do auta. V noci jsme se vydali na misi. Měli jsme rukavice a pytlík. Koukli jsme se na místo spolujezdce. Myš nikde. A sýr pryč. Koukli jsme se na zadní sedačky. Myš tam byla! Odemkli jsme auto a zlikvidovali ji. Pojmenovali jsme ji Sussie.

3. místo: Vendula Čupitová, 5. B

Nalezené kotě

Je to asi dva měsíce, když šla moje teta večer ven a uslyšela hlasité mňoukání. Myslela si, že je to náš starý kocour Viky. Špatně chodí, má problémy se zadními nožičkami a tak si na něj kocouři z okolí dovolují.

Teta se o Vikyho bála, a proto běžela za hlasem až k autobusové zastávce. Ale Viky to nebyl. Ležela tam igelitová taška, v které byla dvě malá koťátka. Bohužel jedno už bylo mrtvé. To druhé vzala teta domů. Bylo tak malé, že ho musela ještě dva týdny krmit injekční stříkačkou. Od té doby nemá rádo mléko.

Teď už je z něj šikovný kocourek. Jmenuje se Stuí. Běhá za námi, hraje si a nedá nám pokoj. Prostě je to mazel. Nikdy bych nemohla udělat to, co udělali ti lidé, kteří ho vyhodili v igelitové tašce ven.